

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΤΕΜΠΩ

Ο ΠΑΠΑ-ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ

ΟΥΣΕ κάποτε, στὸν παλιὸ καιρὸ, ἕνας παπᾶς ποὺ εἶχε πολὺ πλούσια ἔνορξια καὶ περνοῦσε ὅλο τὸν καιρὸ του χαρούμενα. Μόλις τελείωνε κάθε πρωὶ τὴ λειτουργία, ἀρχίζε τις ἐποσκέψεις. Ἐφερνε γύρω ὅλα τὰ σπύτια τῶν ἑνοριτῶν του, δίνοντας μὴ καλὴ συμβουλὴ ὅσποιον εἶχε σκοτούρες, καλοζαρωδίζοντας μ' ἕνα καλὸ λόγο ἢ μὲ κανένα ἀστειο ὅποιον ἐβλεπε μελαγχολικῶ, ἐνθολώνοντας τοὺς στενοχωρημένους, λέγοντας στοὺς γέροντες παροιμίες καὶ στὰ παιδιὰ παραυθία, παρηγοῶντας τοὺς θλιμμένους, εὐχαριστῶντας τέλος πάντων ὅλους καὶ μὴ χαλῶντας κ' ὁ ἴδιος ποτὲ τὸ κέφι του... Ἦταν, μὲ δυὸ λόγια, πάντα γελαστός κ' εὐθίμος, τόσο ποὺ οἱ ἑνορίες του τοῦ εἶχαν κολλήσει τὸ παρατσούκλι «Ὁ Παπᾶ χαρούμενος».

—Νά, φορετα ὁ Παπᾶ-χαρούμενος! Ἐλεγαν κ' ἔνοουσαν μ' αὐτὸ «Ἐρχετα ἡ χαρά, τὸ κέφι, ἡ καλὴ καρδιά κ' ἡ ξεγνοιασιά».

Μά, ἀντιτυχῶς, ὁ βασιληᾶς ἐκείνης τῆς χώρας εἶχε χαρακτικῶρα ἐντέλως ἀντίθετο. Ἦταν ἀνθροπος γκρινιαῆς, κακῶκερος, δύσπιστος, καχύποπτος, ἀνήσιχος, τάβαζε διαρκῶς μὲ τὰ ρούχα του, καὶ δὲν ἤξερε νὰ χαρῆ τὴ δύναμίν του καὶ τὴν εὐτυχία του.

Μὴ μέρω λοιπὸν τοῦ κατέβηκε στὸ κεφάλι νὰ περιοδεύσῃ τὸ βασίλειό του, ἐλπίζοντας πὺς θὰ διασκεδάσει τὴν ἀνία του, βλέποντας καινούργιους τόπους καὶ καινούργια πρόσωπα. Ἐτοιμάστηκε λοιπὸν ὅλη ἡ αὐλὴ του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, γιατί ἕνας βασιληᾶς ποτὲ δὲν ταξιδεύει χωρὶς τὴν αὐλὴν του, ὅπως ἕνας κληγὸς δὲν μπορεῖ νὰ πάη κληγῆ, δίχως τὰ στυλιὰ του. Ἀφοῦ λοιπὸν πέρασαν ἀπὸ διάφορες ἐπαρχίες, ἔφτασαν μὴ μῆρα καὶ στὸ μέρος ποὺ ἔμενε ὁ Παπᾶ-χαρούμενος. Πέρασαν μάλιστα ἀκριθῶς μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ποὺ ἦταν περιποιημένο καὶ τριγυρισμένο μὲ περγουλιές καὶ μὲ περιζωλάδες καὶ μὲ λουλουδιασμένους κήπους.

—Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι; ρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

—Ἐἶνε ἐνὸς πατᾶ, τοῦ ἀπάντησαν, ποὶ τὰ περνᾶ πολὺ καλά μὲ τοὺς ἑνορίτες του καὶ γλεντάει τὴ ζωὴν του. Γελᾶει καὶ τραγουδαίει ὅλην τὴν ἡμέρα, κἀνόντας καὶ τοὺς ἄλλους νὰ διασκεδάσουν.

—Καὶ γιατί ὅλο τραγουδαίει καὶ γελᾶει αὐτὸς ὁ παπᾶς, ἐρώτησε παραμένος ὁ βασιληᾶς. Δὲν εἶχε καιμιά σκοτούρα, καιμιὰν ἔγνοια;

—Δὲ βάζει σκοτούρες στὸ κεφάλι του αὐτὸς ὁ παπᾶς, Μεγαλειότατε, οὔτε κίκερες στὴν καρδιά του, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἔχουν βγάλει Παπᾶ-χαρούμενο.

Ὁ βασιληᾶς θύμωσε μὸλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, γιατί θυμῶνε ἐναντίον ὄλων τῶν εὐτυχισμένων ἀνθρώπων.

Διέταξε λοιπὸν νὰ πάν νὰ βροῦνε τὸν πατᾶ καὶ νὰ τοῦ τὸν παροικιάσουν.

Σὲ λίγο φάνηκε ὁ πατᾶς, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικὸς χωροφυλάκας, γελαστός, ὅπως πάντα. Ὁ βασιληᾶς ἐλήθη τὸ χαρούμενο αὐτὸ ἄφρογ γιὰ προσβολὴ ἐναντίον του.

— Πὺς τοῖμάς, πατᾶ, νὰ εἶσαι τόσο γελαστός καὶ χαρούμενος ἐσὺ, τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ θυμῶ, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι δυστυχῆς καὶ λυπημένος; Ἄν δὲν ἦμιον θρησκός, θὰ σὲ τιμωροῦσα βαρειά, μὰ ἐγὼ πιστεύω στὴ θρησκεία καὶ ἡ θρησκεία λέει νὰ συγχωροῦμε ὅσους μᾶς προσβάλλουν. Δὲν εἶνε ὅμως σωστὸ μῆσα σ' ὅλο τὸ βασίλειό μου νᾶσαι μονᾶχα ἐσὺ χωρὶς ἔγνοια. Θὰ σοῦ βάλω λοιπὸν ἐγὼ ἔγνοιες στὸ κεφάλι. Νά, ἐδῶ εἶνε γραμμένα τέσσερα ἐρωτήματα, στὰ ὅποια πρέπει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ν' ἀπαντήσῃς. Ἄν μετὰ τρεῖς ἡμέρες δὲν δώσεις σωστὲς ἀπαντήσεις, θὰ σοῦ πάω τὴν ἔνορξια νὰ τὴν δώσω σ' ἄλλον πατᾶ καὶ σένα θὰ σὲ βάλω φυλακῆ.

Κατόπιν ἔδωσε στὸν πατᾶ τὸ χαρτί, ὅπου ἦταν γραμμένα τὰ τέσσερα ἐρωτήματα καὶ τοῦ ἔγνεψε ν' ἀποσπῆθῆ.

Τὰ τέσσερα ἐρωτήματα ἦσαν τὰ ἑξῆς :

- 1) Πὺς χῶμα ἔχει ὅλο τὸ βασίλειο;
- 2) Πὺς πᾶνε ἀπὸ τὴ γῆ στὸ φεγγάρι;
- 3) Πὺς ἀξίζει ὁ βασιληᾶς;
- καὶ 4) Τί ἔχει ὁ βασιληᾶς στὸ νοῦ του;

Ὁ τολαίπωρος Παπᾶ-χαρούμενος βυθίστηκε σὲ μεγάλη συλλογῆ, ὅταν διάβασε τὰ ἐρωτήματα τοῦ βασιληᾶ. Ἐφαξε ὁ ὅλο τὰ βιβλία, διάβασε, ἐρώτησε τοὺς γραμματισμένους τοῦ τόπου, μὴ καινεῖς δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήσῃ. Ἦρθε ἡ τρίτη ἡμέρα καὶ τὸ μυαλό του δὲν εἶχε κατεβάσει τίποτε. Ἀπὸ τὴ σκοτούρα καὶ τὴ στενοχώρια του δὲν τὸν ἔχωροῦσε τὸ σπίτι του καὶ βγήκε ἔξω. Περιπατοῦσε λοιπὸν σκεπτικῶς στὸ δρόμο μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, λῆς καὶ ἔλπιζε νὰ βρῆ κάτω καιμιά λύσι τῆς ἀπορίας του.

Στὸ δρόμο βρήκε τὸ μυλωνᾶ τῆς ἑνορίας ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μύλο, κοιβαλῶντας τ' ἀλέσματα. Ὁ μυλωνᾶς, ἀνθρώπος χωρατικῆς καὶ ἀνοιχταρόδης, ἀπόρησε σάν εἶδε τὸν Παπᾶ-χαρούμενο σκεπτικῶ καὶ στενοχωρημένο.

- Σὲ καλὸ σου, πατᾶ μου! Τί ἔχεις κ' εἶσαι ἔτσι;
- Τί νόχω; Νά, αἰρῶ ὅλο ὅλα τὰ καλά μου καὶ πάω φυλακῆ.
- Καὶ γιὰτί, λέει;

Ὁ Παπᾶ-χαρούμενος τοῦ διηγήθηκε τότε τί συνέβη. Τὸ καὶ τὸ ὁ βασιληᾶς καὶ μὴν τὰ ρωτᾶς...

—Καὶ γι' αὐτὸ σκάς, πατᾶ μου; Μπᾶ! Ἄν ἔμιον ἐγὼ στὴ θέσι σου, δὲν θὰ τῶβαζα μαράζι...

—Ἦθελα νὰ σ' ἐβλεπα στὴ θέσι μου, νὰ ἰδοῦμε τί θῶκανες;

—Ἄκου λέει! Νά σοῦ πῶ, πατᾶ μου, ἂν μὲ ὑποσχεθῆς πὺς θὰ μοῦ δῖνῃς τίς μισὲς λειτουργίες, ἐγὼ θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι...

—Βγάλε κ' ἐσὺ ἀπὸ τὸ μελλᾶ αὐτὸν ποὺ μὲ βρήκε καὶ σοῦ δῖνω ὅ,τι θέλεις. Ἐκεῖ ποὺ θὰ χάσω ὅλες τίς λειτουργίες καὶ τὰ εἰσοδήματα καὶ θὰ σατίσω στὴ φυλακῆ, εὐχαρίστως σοῦ δῖνω τίς μισὲς λειτουργίες καὶ τὰ πρόσφορα. Μὰ πῆς μου, πὺς θὰ τὰ καταφέρῃς;

—Δὸς μου τὰ ρούχα σου, πατᾶ, καὶ μὴ σὲ νοιάζει.

Ὁ παπᾶς ἔδγαλε τὰ ράσα, τὰ φόρεσεν ὁ μυλωνᾶς καὶ μὰ καὶ δυὸ ἐπῆγε ἴσα στὸ βασίλει.

Ὁ βασιληᾶς στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἐγνώρισε. Ὅταν τοῦ εἶπε πὺς ἦταν ὁ παπᾶς, σκέφτηκε πὺς ἀπὸ τὴ στενοχώρια του καὶ τὴ σκοτούρα ἐλίγησεν ὁ Παπᾶ-χαρούμενος κ' εὐχαιριστήθηκε ἀπὸ μέσα του.

—Ἐλα κοντὰ λοιπὸν, πατᾶ! τοῦ εἶπε. Καὶ πῆς μου πρῶτα : Πὺς χῶμα ἔχει ὅλο τὸ βασίλειο; Τὸ ὑπολόγισες; ;...

—Αὐτὸ, πολυχρονεμένε μου βασιληᾶ, εἶνε εὐκολο πρᾶγμα. Τὸ

ἔξογισα ὀλόκληρο, μὰ πρέπει τοῦ λόγου σου νὰ μοῦ πῆς πρῶτα πόσο ζυγίζουν ἡ ρίζες τῶν δέντρων, ἡ πέτρες, τὰ διάφορα μέταλλα καὶ τὰ νερά ποῦ εἶνε μέσα στὴ γῆ, γιὰ νὸ κἀμῶ τὴν ἀφαίρεσι καὶ νὰ σοῦ πῶ πόσες διαίδες εἶνε τὸ χῶμα, γιατί ἡ ἐρώτησί σου χῶμα λέει, δὲν λέει κ' ὅσα πράγματα εἶνε μέσα στὸ χῶμα...

Ὁ βασιληᾶς δαγκώθηκε. Ἐβλεπε πὺς δὲν εἶχε θέσει καλά τὰ ζητήματα.

— Καλὰ! εἶπε. Ἀπάντησέ μου τώρα στὸ δεύτερο ἐρώτημα: Πὺς πᾶνε ἀπὸ τὴ γῆ στὸ φεγγάρι;

— Μὲ τὸ νοῦ πᾶνε, πολυχρονεμένε βασιληᾶ...

—Μὲ τὸ νοῦ;

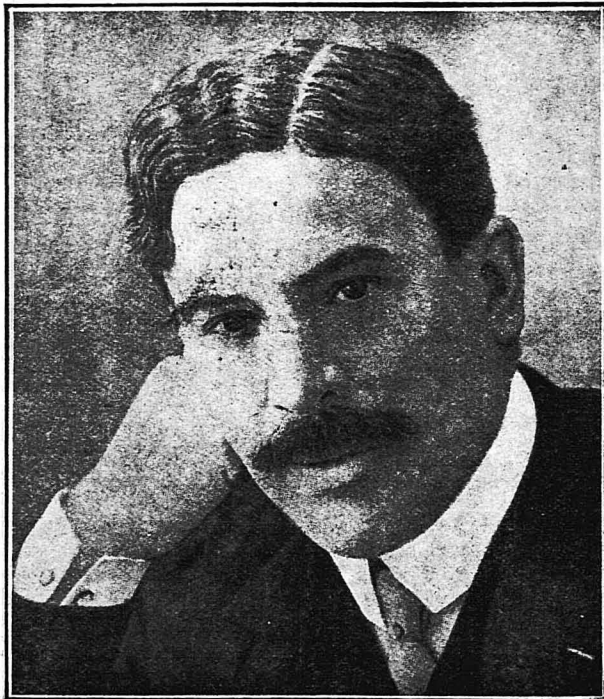
—Μὲ τὸ νοῦ μονᾶχα. Ξέρεις ἡ ἀφεντιὰ σου καινέταν ἄλλο τρόπο;

—Ἄς εἶνε, ἄς τ' ἀφήσουμε κ' αὐτὸ. Γιὰ ἀπάντησέ μου τώρα στὸ τρίτο ἐρώτημα : Τί ἀξία ἔχω ἐγὼ ὁ βασιληᾶς;

—Ἀξίζει, πολυχρονεμένε μου βασιληᾶ, εἴκοσι ἐννὴ φλωριά...

—Τί εἶπες; ἐρώτησε θυμῶνος ὁ βασιληᾶς, καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του, ἔτοιμος νὰ διατάξῃ νὰ κλείσουν στὴ φυλακῆ τὸν αὐθάδη πατᾶ.

—Λέω, ἐξακολούθησε γαλήνως ὁ μυλωνᾶς, λέω, Μεγαλειότατε, πὺς ἀξίζει εἴκοσι ἐννὴ φλωριά... Μὴ θυμῶνης. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, πουλήθηκεν ἀπὸ τὸν Ἰσὶδα στοὺς Ἀρχιερεῖς γιὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ἀκριβότερα δὲν

Ὁ Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς Μωρίς Ντονναί

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Νιόνιος ή Γκλαβάς στη Βουλή. Η επιθέσεις του έναντι του Θεοτόκη και η ιστορία του 'Ανατολίτη που ήθελε να βάλει φωτιά...στη θάλασσα !... 'Η άποτυχία του Θ. Δηληγιάννη και έ θρήνες του «Ρωμηού». Η λέξις «ήθοποιός» και η ιστορία της. Νευνός ή 'Αλέξ. Ραγκαβής. 'Η Χιώτισσα κι' ή πέλεμος. Σπαταλάς κατά Φιλήντα, κλπ. κλπ.

Ο γνωστός άλλοτε Λαϊκός βουλευτής Διον. Γκλαβάς και σήμερα διηγόρος στην 'Αμαλιάδα, επειθέτο πάντοτε μέσα στη Βουλή κατά του μακαρίτη Θεοτόκη, τις περισσότερες φορές μάλιστα χωρίς λόγο και άφορμή. Ο Θεοτόκης τόν είχε βαρεθεί και είχε πάψει πια να απαντά στις επερωτήσεις του.

—Νιόνιο, του έλεε τότε ο κ. Μιχαλακόπουλος, μην κουράζεσαι άδικα. Ο Θεοτόκης δεν σε προσέχει πια.

—'Εγώ θα του τή λέω, απάντησε ο Γκλαβάς, κι' αυτός άς μην προσέχει...

Και ή επιθέσεις εξακολούθησαν. —Νιόνιο, του λέει πάλι μιάν άλλη μέρα ο κ. Μιχαλακόπουλος, άδικώς βασανίζεσαι. Ο Θεοτόκης ούτε σ' άκούει...

—'Εγώ θα τον ψέλνω, απάντησε ο Γκλαβάς, κι' αυτός άς μη μ' άκούει...

—Και τί θα καταλάβης μ' αυτό ;

—'Ο,τι και ό 'Ανατολίτης με τή θάλασσα.

—Ο 'Ανατολίτης με τή θάλασσα !...

—Ναι. Μιά φορά ένας 'Ανατολίτης, βαστώντας ένα δαυλί άναμμένο, έτρεχε βιαστικά κατά τή θάλασσα.

—Που τρέχεις έτσι, με τό δαυλί στα χέρια άναμμένο ; τόν ρώτησε κάποιος.

—Πάω να κάψω τή...θάλασσα !... του άποκρίθηκε εκείνος.

—Και καίγεται ή θάλασσα, βρε μουνταλά ;

—'Ε, κι' άν δεν την κάψω, θα την κάνω όμως να πη μιά φορά τζιζιζι !... απάντησε ο 'Ανατολίτης, κι' εξακολούθησε τό δρόμο του.

—'Ετσι κι' εγώ, επρόσθεσε ο Γκλαβάς, άν δεν τόν κάψω τόν κόντε με τό λόγια μου, θα τόν κάνω να με βαρεθί και να κάνει τζιζιζι !...

Ο κ. Μιχαλακόπουλος έγέλασε. Τό άστείο είνε όμως ότι έγέλασε ακόμα περισσότερο ο μακαρίτης Θεοτόκης, όταν τό έμαθε...

Σε κάποια έκλογή ο μακαρίτης ο Θεόδ. Δηληγιάννης και τό κόμμα του έπαθε πανωλεθρία σ'όλη τήν 'Ελλάδα.

Κι' αυτή ακόμα ή Δημητσάνα, ή πατρίδα του, τόν μαύρισε και έγβαλε Τρικουπακούς.

Στ'η 'Αθήνα, όταν έγνώσθησαν τ' άποτελέσματα, οι αντίθετοι έσπευσαν να γιορτάσουν τή έπανάκεια.

Στά έκλογικά επανένια τότε συνηθίζανε να χτυπούν τενεκέδες. Οι 'Αθηναίοι όμως δεν χτύπησαν τενεκέδες στην περίπτωση αυτή. Δεν ξερούμε πως τούς ήρθε, και πήσαν κουδούνια καταβίνα και γύριζαν στους δρόμους, χαλώντας τόν κόσμο.

Ο Σουρής τόσο πειράχτηκε από τό θέμα αυτό και από τό άποτέλεσμα των έκλογών, ώστε τήν άλλη μέρα σ' ένα δλόκληρο φύλλο του «Ρωμηού» παρήδησε εις ύψος «Θρήνων» τήν καινοτομία τής πρόγρας και τήν άποτυχία του Δηληγιάννη ως έξης :

Κρεμνά κι' ή Δημητσάνα εις κάθε της ταβέρναν, εικόνας του προδότη. Οδς έβρεμε τό μένος, έκίνησαν τήν πτέρναν κατά του πατριώτου.

Τρίβολο και παγίδες, μπροστά στους περσινόμους, από τρωγιά και γίδες και γύριζαν στους δρόμους και σ' όλα τή καντούνια...

άβξει κανείς βασιλιάς τής γής. Είκοσι έννιά λοιπόν φλωριά που έτα, είνε καλή τιμή...

Οι αϊλικοί δάγκωναν τή χείλη να μη σκάσουν στα γέλια για τό πάθημα του βασιλιά, ό οποίος δέχθηκε για σωστή τή λύση.

—Στό τέταρτο όμως έρώτημα θα σέ πιάσω, παπά !... Πές μου τί έχω τώρα στο νου μου...

—Αυτή τή στιγμή, πολυχρονομένη βασιλιά, έχεις στο νου σου πως μιλιάς με τόν παπά τής ένορίας... Κάνεις όμως λάθος...

—Δόθος ; Πώς ; Δεν είσαι ο παπάς ;

—'Οχι, Μεγαλειότατε, εγώ είμαι ο αυλιανός του χωριού, δούλος σου. Παρουσιάσθηκα μπροστά σου για να βγάλω τόν παπά από τή σκοτούρα, στην όποία τόν έφοριζαν τά έρωτηματά σου...

Ο βασιλιάς, άν άκουσε τί είχε γίνει, γέλασε, δέχθηκε για σωστές όλες τής απαντήσεις και άφησαν ελεύθερο και ήσυχο τόν Παπά-χαρούμενο να ζή καλά με τούς ένοριτες του.

Όσο για τό μυλωνά, θαυμάζοντας τήν έξυπνάδα του, του έπρότεινε να τόν πάρη στην πρωτεύουσα. Ο μυλωνάς δέχθηκε κι' ό βασιλιάς τόν έκαμε πρωθυπουργό. Κυβερνούσε καλά τό κράτος, έγβαζε τό βασιλιά από τούς μετλλάδες, τόν διουσεδάδε κιόλας με τής έξυπνάδες του κι' έτσι στο έξής ό βασιλιάς ήταν πια γελαστός, χαρούμενος, καλόκαρδος, άν τόν Παπά-χαρούμενο...

Για όσους δεν τό γνωρίζουν, τό αναγράφουμε, για να τό μάθουν. Η λέξις «ήθοποιός» δεν είνε άρχαία, όπως νομίζουν μερικοί. Απειναντίας, μάλιστα, είνε νεωτάτη.

Οι άρχαίοι τούς ήθοποιούς τούς έγλεγον «εποκροίτας».

'Αλλά επειθέτι στή νέα 'Ελληνική γλώσσα, δηλαδή τήν καθαρεύουσα, ή λέξις αυτή έχει κακή σημασία, σημαίνει δηλαδή «εποκροίτης = άνελεγκρής, κατεργάρας, δόλιος», οι από 50—60 έτών ήθοποιοί δεν τήν ήθελαν. Άλλοι πάλιν δεν ήθελαν να τούς λένε «θεατρίνους», γιατί στη γλώσσα του λαού ή λέξις «θεατρίνος» και «θεατρίνας» έχει υποβιβαστική σημασία.

Έγινε λοιπόν τό σχετικό σούσουρο. —Καλά, τούς έλεε τότε ο 'Αλέξ. Ραγκαβής, ήσυχάστε και θα συμβιβάζω εγώ τό πρόγραμμα.

—Ποιά πράγματα ; τόν ρώτησαν.

—Τόν «εποκροίτη», απάντησε, με τόν...«θεατρίνο» και τήν «εποκροίτα» με τήν «θεατρίνα».

Κι' έφτισσε τήν λέξι «ήθοποιός», τήν όποιαν ευχαρίστως εδέχθησαν οι «εποκροίται» και οι...«θεατρίνο»...

Η λέξις αυτή επεκράτησε ως σήμερα, που...κινδυνεύει και πάλιν. Γιατί οι έννοι δημοτικισταί δεν τήν θέλουν, γιατί ή λογική λέξις «ήθοποιός» δεν έχει...θηλικόν. Δεν απορούμε δηλαδή να ποίμε στη δημοτική ή «ήθοποιός». Και θέλουν συνελπώς να επαναφέρουν τήν λέξι «θεατρίνος» και «θεατρίνος», καθαρισμένες πλέον από κάθε έννοια κακή, αναβατησιμίνες και μερωμένες από τή δημοτική γλώσσα.

Ότισόο, είνε άγνωστον άν οι σύγχρονοι ήθοποιοί θα δεχθούν τή λέξι αυτήν. 'Εκτός άν βρεθεί κανένας άλλος 'Αλέξανδρος ή... 'Αλέκος Ραγκαβής τής δημοτικής, για να φτιάσει πάλιν μιά άλλη λέξι, κατάλληλη για τήν περίστασι.

'Ιδωμεν !...

Για κάποιο ήσυχο και ειρηνικό χωριό τής Χίου δημιουργούνται τά έξης :

Όταν κατά τόν πόλεμο του 1912 απέβιασθή έκει 'Ελληνικός στρατός και κατέλαβε τήν νήσον, συνεκρούσθη με τήν Τουρκική φρουρά τής Χίου.

Μιά χωριάτισσα, που άκουσε τό θόρυβο τής μάχης, που γινόταν κοντά στο χωριό της, βγήκε περιέργη στο κατώφλι του σπιτιού της, για να ιδή τί συμβαίνει.

Και όταν εινε ανθρώπινος ν' άλλοιλοποροβολούντα και να τρέχουν, τής όβιδες να σκάζουν και τής λόγγες να λαμποκοπάν, σήκωσε περίτροχη ψηλά τά χέρια της και φώναξε :

—Χριστός και Παναγιά σας !... Πά, πά, τί θεοπάλαβοι άνθρωποι !... Μωρέ, έτσι που κάνουν τούτοι, θα...σκοτώσουν κανέναν !...

Ο ποιητής κ. Γεράς. Σπαταλάς έκανε κάποτε σατυρικά επιγράμματα εις βάρος διαφόρων φίλων του, ποιητών και λογίων.

Έτσι μια μέρα σκάωσε κι' ένα επιγράμμα εις βάρος του Μένου Φιλήντα, του γνωστού γλωσσολόγου και συγγραφέως τής περιφημής γραμματικής τής «Ρωμαϊκής Γλώσσας».

Ο Φιλήντας, καθώς έγερουν όσοι τόν γνωρίζουν και καθώς έχουν άκούσει όσοι δεν τόν γνωρίζουν, ήτο χαχίτατος, με μάγουλα και γαστέρο υπερηγομενικήν.

Τούγραψε λοιπόν ο Σπαταλάς :

Κρεμαστομάγουλη μορφή, σά σπούρδα γουρμασμένη...

Ο Φιλήντας όταν διάβασε τό επιγράμμα αυτό έγέλασε και έιπε ειρωνικός :

—Καλό είνε, τ'άνεμο !... Δεν είνε βέβαια...έξυπνο, μα δεν πειράζει...

Μιά φορά ο μακαρίτης ο Ψυχάρης έγγραψε μια κριτική για τό Σουρή στο «Νουμά», στην όποια προσπαθούσε ν' άποδείξει ότι ο Σουρής, ως ποιητής, δεν άβξει διόλου. Το ήτανίτο δηλαδή κάθε ποιητική άξια και έγλεγε ότι τό έργο του θα πεθάνη μαζί με τόν Σουρή. Θύμωσε τότε ο Σουρής κι' έγβαλε ένα φύλλο του «Ρωμηού», στο όποιο ζετινάε κριολεκτικώς τόν Ψυχάρη. Είχε μάλιστα και μιά γελιογραφία του Φασουλή, ό οποίος...έδεχνε τόν Ψυχάρη. Ο Ψυχάρης, ό όποιος ήθελε να καταργήσθε κάθε λέξι τής καθαρεύουσας που μεταχειρίζεται ο λαός και να τήν αντικαταστήσει με δικές του, είχαν ειλπή μεταξύ των άλλων ότι :

«Ο πληθυντικός του «νοός» πρέπει να γράφεται κανονικά στη δημοτική οι...«νοοδες» !...

Έγγραφε λοιπόν κάτω από τήν γελιογραφία του ο Σουρής :

Δόξα στους μεγάλους νοδες που τις τρών σόους πσι...νοοδες !...